

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Miroslavem Makajevem ve věci

žalobkyně: **M. P.**
bytem X

zastoupena advokátem JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D.
sídlem Karlovo náměstí 28, Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 17. 12. 2024, č. j. 140311/2024/KUSK/OSŽPS/ZAM,

takto:

- I. Žaloba se v části, v níž směřuje proti výroku II. rozhodnutí ze dne 17. 12. 2024, č. j. 140311/2024/KUSK/OSŽPS/ZAM, odmítá.
- II. Výrok I. rozhodnutí ze dne 17. 12. 2024, č. j. 140311/2024/KUSK/OSŽPS/ZAM, a výrok I. rozhodnutí Městského úřadu Kutná Hora ze dne 6. 9. 2024, č. j. MKH/092289/2024, se ruší a věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 21 404,10 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jejího zástupce JUDr. Tomáše Těmína, Ph.D., advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný:
 - a. Výrokem I. zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil výrok I. rozhodnutí Městského úřadu Kutná Hora (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 9. 2024, č. j. MKH/092289/2024. Správní orgán prvního stupně tímto rozhodnutím shledal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), neboť porušila ustanovení § 4 písm. a) a § 24 odst. 2 téhož zákona. Za toto jednání uložil žalobkyni pokutu ve výši 2 000 Kč.
 - b. Výrokem II. zrušil výrok II. shora označeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení v této části zastavil.
2. Žalobkyně především namítá nesprávné vyhodnocení věrohodnosti svědeckých výpovědí a v důsledku toho nesprávné skutkové závěry správních orgánů. V této souvislosti rovněž namítá neprovedení důkazů dalšími svědeckými výpověďmi. Rovněž namítla, že k zahájení přestupkového řízení došlo až po uplynutí promlčecí doby.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nepřinesl nové informace nad rámec napadených rozhodnutí. Žalobkyně ve své replice polemizovala s některými argumenty žalovaného, které však z níže uvedených důvodů, nebyly pro rozhodnutí soudu stěžejní.

Posouzení věci krajským soudem

4. Soud nejprve ověřil, zda byla žaloba podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přičemž shledal, že tomu tak bylo (a jedná se tedy o žalobu věcně projednatelnou) pouze z části. Soud připomíná, že žalobou napadené rozhodnutí obsahuje dva samostatné výroky, přičemž jeden se vztahuje k přestupku žalobkyně a druhý k přestupku pana D. Žalobkyně sice navrhla zrušení napadeného rozhodnutí jako celku, nicméně její argumentace směřuje pouze k té části rozhodnutí správních orgánů, jež se týkají jejího jednání. Ve vztahu k jednání pana D. (výrok II. napadeného rozhodnutí) žaloba neobsahuje žádný žalobní bod a je tedy nepřijatelná dle § 37 odst. 5 s. ř. s.
5. V dalším kroku soud přistoupil k přezkumu výroku I. napadeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Po přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**. Ve věci rozhodoval soud bez jednání, jelikož shledal důvody k postupu dle § 76 s. ř. s.
6. Soud se předně zabýval otázkou námitkou žalobkyně, že k zahájení přestupkového řízení došlo až po uplynutí promlčecí doby. Tato námitka není důvodná.
7. Podle § 29 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

8. Podle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky činí promlčecí doba 1 rok.
9. Podle § 32 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky se do promlčecí doby nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení.
10. Soud souhlasí se žalobkyní potud, že mezi spácháním daného jednání (28. 8. 2022) a zahájením přestupkového řízení (11. 10. 2023) uplynulo více než 1 rok. Nicméně do této doby nelze v souladu s § 32 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky započítat dobu, po kterou probíhalo trestní řízení, které je v souladu s konstantní judikaturou potřeba chápat v širším smyslu, tedy v zásadě jako veškerý proces upravený zákonem č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 1 As 17/2007-73, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2009, sp. zn. 8 Tdo 157/2009 – obě rozhodnutí byla sice přijata na půdorysu předcházející úpravy přestupkového práva, jsou však plně použitelná i na úpravu obsaženou v zákoně o odpovědnosti za přestupky). V projednávané věci bylo trestní řízení *largo sensu* zahájeno sepsáním záznamu dle § 158 odst. 3 trestního řádu dne 15. 1. 2023 a ukončeno dne 8. 9. 2023, kdy bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno oznámení o odevzdání věci k projednání přestupku dle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu. Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že přestupkové řízení bylo zahájeno včas. Pro úplnost (jelikož otázku zániku odpovědnosti za přestupek posuzuje soud z úřední povinnosti) soud dodává, že i následný postup řízení proběhl v souladu s § 29-32 zákona o odpovědnosti za přestupky.
11. Žalobkyně dále namítala, že správní orgány nesprávně hodnotily věrohodnost svědeckých výpovědí a neprovedly výslechy dalších svědků. Této námitce musí soud zčásti přisvědčit.
12. Úvodem soud připomíná, že projednávanému incidentu bylo přítomno kromě žalobkyně a pana D. (poškozeného) celkem 5 dalších osob – E. D., N. D., T. Z., J. H. starší a J. H. mladší. Správní orgány se však z těchto 5 osob rozhodly vyslechnout pouze první dvě jmenované. Soud předně uvádí, že v případě, že je k dispozici velké množství svědků, je obecně akceptovatelné, pokud správní orgány vyslechnou jen několik z nich a v případě, že jejich výpovědi jsou v podstatných ohledech shodné, již pro nadbytečnost nepřistoupí k dalším výslechům. V projednávané věci však dospěl soud k závěru, že takový postup nebyl akceptovatelný, a to ze dvou důvodů.
13. Prvním důvodem je skutečnost, že v projednávané věci nepřipadal v úvahu nijak velký okruh svědků, ale pouze pět osob, jejichž vyslechnutí nemohlo být pro správní orgán nijak neúměrnou zátěží a bylo by způsobilé lépe objasnit celý průběh incidentu – soud nepřehlédl, že žalobkyně setrvale upozorňuje na řadu nejasností a rozporů v provedených svědeckých výpovědích – řadu z nich lze jistě vysvětlit časovým odstupem, jak učinily správní orgány, nicméně soud má za to, že rozdílů a otazníků (které žalovaný ostatně ani nepopírá) je příliš na to, aby správní orgány odmítly výslechy dalších tří osob, které byly daného incidentu účastny.
14. Druhým (a klíčovým) důvodem pak je skutečnost, že žalovaný vyslechl pouze svědkyně s negativním vztahem k žalobkyni (případně její matce) a odmítl vyslechnout svědky, kteří k žalobkyni (patrně) žádný *a priori* negativní vztah nemají, jelikož jí až do projednávaného incidentu vůbec neznali. Argumenuje-li žalovaný v napadeném rozhodnutí, že obsahu svědeckých výpovědí nejsou seznatelné žádné informace, které by odůvodňovaly dovozovat podjatost svědků vůči žalobkyni, soud s tímto argumentem nesouhlasí. Z podání vysvětlení

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

před policejním orgánem (str. 15-18 policejního spisu) vyplývá, že obě svědkyně popsaly negativní vztah s žalobkyní a její rodinou – jejich výpovědi před správním orgánem prvního stupně, podle kterých nemají k žalobkyni negativní vztah, se v této souvislosti nejeví příliš věrohodně. V každém případě je zřejmé, že mezi žalobkyní a svědkyněmi D. minimálně nepanují dobré sousedské vztahy. Založit rozhodnutí správních orgánů na jejich (navíc nikoli bezrozporném) svědectví bez vyslechnutí dalších svědků, vůči žalobkyni nezaujatých, proto soud pokládá za nepřipustné. K tomu lze doplnit, že soud nepřehlédl naopak argumentaci žalovaného, že ostatní svědci mají dobré obchodní vztahy s poškozeným. K této argumentaci lze uvést, že běžné obchodní vztahy zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, že by měly vést ke snížené věrohodnosti takových svědků – správní orgány nadto intenzitu těchto vztahů vůbec nezkoumaly a ze správního spisu proto nijak nevyplývá, zda otec a syn H. byly pouze zákazníci pana D., nebo zda byli např. i jeho přáteli. U T. Z. pak žádný vztah k panu D. není vůbec znám.

15. Soud proto shrnuje, že žalovaný pochybil, pokud v řízení nevyslechl T. Z., J. H. st. a J. H. ml. Jeho rozhodnutí tak nevychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Za této situace soud pokládá za předčasné zabývat se hodnocením věrohodnosti svědeckých výpovědí N. a E. D., jelikož toto hodnocení budou správní orgány muset provést komplexně i ve světle doplněného dokazování.
16. Nad rámec nutného odůvodnění soud doplňuje dvě poznámky. Především soud upozorňuje žalobkyni, že pokud namítala absenci záznamu o výjezdu zdravotnické záchranné služby, tak tento záznam se nachází na str. 63 policejního spisu. Dále pak soud nepřehlédl argumentaci žalobkyně (str. 11-12 žaloby), že vzhledem k tvaru auta žalobkyně nemohlo k nárazu do pana D. způsobem popsaným v rozhodnutí správních orgánů vůbec dojít. Tuto otázku žalobkyně ve vyjádření před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani ve svém odvolání nenadnesla a správní orgány se k této argumentaci proto nemohly vyjádřit. V dalším řízení se však bude nutné vypořádat i s touto argumentací.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

17. Ve vztahu k výroku II. napadeného rozhodnutí soud shledal, že žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, který by proti němu směřoval, a proto ji v této části podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl.
18. Ve vztahu k výroku I. napadeného rozhodnutí soud shledal, že skutkový stav vyžaduje rozsáhlé doplnění, a proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž jsou správní orgány vázány právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jelikož v dalším řízení bude třeba vyslechnout tři nové svědky, přičemž soud má za to, že v zájmu zachování dvojinstančnosti řízení je vhodné, aby tento výslech provedl správní orgán I. stupně, přistoupil soud i ke zrušení výroku I. prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
19. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovanému jako neúspěšnému účastníkovi náhrada nákladů nenáleží. Žalobkyně, která měla ve věci úspěch, má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení proti žalovanému. Náhradu nákladů řízení tvoří: odměna advokáta za tři úkony právní služby po 4 620 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, paušální náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

žalobce je zároveň plátcem DPH, proto je odměna navýšena o její náhradu ve výši 3 194,10 Kč (21 %). Součástí nákladů řízení je i žalobcem zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Náhrada nákladů tak celkem činí 21 404,10 Kč. Náhrada je splatná do třiceti dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobkyně (§ 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. prosince 2025

Miroslav Makajev v.r.
samosoudce